

LỜI DẪN

1

Trong hang sâu, người đàn ông cô độc.

Mái tóc người ấy dài thướt, râu chạm đầu gối. Người ấy chống cằm.

Người ấy nhắm mắt.

Tai chăm chú lắng nghe. Những giọng nói. Chúng miên man dội lên từ hồ nước nơi góc hang.

Ấy là giọng của tất cả con người trần thế.

Hết thầy chỉ khát khao một điều.

Thời gian.

Trong đó có giọng Sarah Lemon.

Thiếu nữ Sarah sống ở thời hiện đại. Cô nằm dài trên giường, ôm điện thoại, say mê ngắm ảnh anh chàng điển trai tóc màu nâu tựa cà phê.

Tối nay cô với cậu ấy sẽ hẹn hò. Cô háo hức nhắm đi nhắm lại: “Tám rưỡi, tám rưỡi!”, trong lòng lựa tới lựa lui nên mặc những gì. Quần *jean* đen? Áo sát nách? Thôi. Cô rất ghét để lộ bắp tay. Đẹp áo sát nách đi.

“Minh cần thêm *thời gian*.” Cô thốt lên.

Trong đó có giọng Victor Delamonte.

Tỉ phú tuổi ngoài tám mươi ngồi trong phòng khám. Vợ ông ngồi bên. Trên bàn trải tờ giấy trắng.

“Chúng tôi không thể làm gì hơn.” Bác sĩ ôn tồn nói.

Hàng tháng trời điều trị mà bệnh tình không thuyên giảm. Khổ u. Thận.

Người vợ nghẹn ngào, lời lẽ mắc nơi cổ họng. Như hiểu lòng vợ, ông hắng giọng:

“Grace muốn hỏi là... tôi còn bao nhiêu *thời gian*?”

Lời tỉ phú cùng lời thiếu nữ trôi dạt đến hang động xa xôi nơi người đàn ông râu dài kia ngồi thui thủi. Người ấy là Cha Thời Gian.

Có lẽ, trong tưởng tượng của bạn, Cha Thời Gian chỉ là huyền thoại, nhân vật hoạt hình trên tấm thiệp mừng

năm mới, vị thân cổ xưa hom hem, tay nắm chặt đồng hồ cát và sống dai hơn bất kì ai.

Nhưng Cha Thời Gian, người ấy có thật. Hơn nữa, người ấy không thể già đi. Bên dưới râu ria xồm xoàm và tóc tai bờm xồm kia – dấu hiệu của sức sống dâng tràn – thân thể người ấy săn chắc và làn da người ấy căng mượt, bởi thân thể ấy, làn da ấy không lão hóa, bởi chính người ấy điều khiển thời gian.

Thuở xa xưa, trước khi Cha Thời Gian khiến Chúa Trời nổi cơn thịnh nộ, người ấy cũng là người trần mắt thịt, sẽ phải chết khi số mệnh đến hồi kết.

Giờ đây, người ấy có số phận khác – bị đày đến hang động này và phải lắng nghe tất cả lời cầu xin trên đời – xin thêm nhiều phút, nhiều giờ, nhiều năm, *nhiều thời gian hơn*.

Người ấy đã trở nên bất tử. Người ấy đã từ bỏ hi vọng. Nhưng đầu đó, có chiếc đồng hồ đang lặng lẽ đếm nhịp cho tất cả chúng ta. Nó cũng tích tắc cả cho người ấy nữa.

Cha Thời Gian sẽ sớm được trả tự do.

Được về trần thế.

Và hoàn thành việc người ấy đã khởi đầu.

MỞ ĐẦU

2

Đây là câu chuyện về ý nghĩa của thời gian.

Chuyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, vào thuở bình minh của nhân loại, có cậu bé để chân trần chạy lên đồi, đuổi theo cô bạn nhỏ chân trần tung tăng phía trước. Chuyện về các cô bé, cậu bé thường mở đầu như thế đấy.

Chuyện về hai đứa trẻ này cũng vậy.

Cậu bé là Dor. Cô bé là Alli.

Hai đứa trẻ trạc tuổi và vóc người tương đương, giọng lanh lảnh, mái tóc đen dày, mặt lem nhem bùn đất.

Alli vừa chạy vừa ngoái nhìn Dor, nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Trái tim em xao xuyến những rung động đầu tiên. Em nhặt hòn đá nhỏ rồi ném về phía bạn.

“Dor ơi!” Em gọi to.

Dor vừa chạy vừa đếm nhịp thở.

Cậu là người đầu tiên trên đời nghĩ đến việc tạo ra các con số và tập đếm. Bắt đầu từ đếm ngón tay – một ngón gọi là *một*, hai ngón gọi là *hai*... chẳng mấy chốc, cậu đếm được mọi thứ.

Dor hiền lành, ngoan ngoãn, nhưng trí tuệ sắc sảo hơn người. Cậu khác biệt.

Trên trang đầu tiên của lịch sử nhân loại, một đứa trẻ khác biệt có thể thay đổi cả thế giới.

Bởi thế, Chúa đang dõi theo cậu.

“Dor ơi!” Alli hét lên.

Dor ngẩng đầu, mỉm cười – cậu luôn cười với Alli – và hòn đá rơi xuống sát chân cậu. Cậu nghiêng đầu và chợt nảy ra một ý.

“Lại đi!”

Alli lắng hòn đá lên. Dor xòe tay ra đếm, một, hai...

“Aaa!”

Thình lình, có đứa nhóc vật Dor từ đằng sau. Đó là Nim – thằng bé vạm vỡ hơn Dor nhiều. Nim chặn đầu gối lên lưng Dor.

“Ta là vua!”

Lũ trẻ cười khanh khách.

Và chúng chạy tiếp.

Hãy tưởng tượng cuộc sống không có ai tính đếm thời gian.

Có lẽ khó mà hình dung. Ta luôn biết rõ thứ, ngày, tháng. Đồng hồ treo trên tường mỗi nhà hoặc hiển thị trên màn hình điều khiển trong xe hơi. Ta xếp thời gian biểu, theo dõi lịch, hẹn giờ ăn tối hoặc xem phim.

Nhưng ngoài tự nhiên, chẳng sinh vật nào quan tâm đến việc đếm giờ. Chim chóc không bao giờ dậy muộn. Chó không xem đồng hồ. Hươu nai không bận tâm đến tuổi tác.

Chỉ con người đo đếm thời gian.

Chỉ con người đếm giờ.

Và, vì lẽ đó, chỉ con người ám ảnh một nỗi sợ mà không sinh vật nào khác phải chịu đựng.

Nỗi sợ hết thời gian.

Sarah Lemon sợ hết thời gian.

Ra khỏi phòng tắm là cô nàng bắt đầu nhẩm tính. Hai mươi phút sấy tóc, nửa tiếng trang điểm, nửa tiếng lên đồ, mười lăm phút đi tới điểm hẹn. *Tám rưỡi, tám rưỡi!*

Cửa phòng ngủ chọt mở ra. Là mẹ cô – bà Lorraine.

“Con ơi?”

“Mẹ này, mẹ phải gõ cửa chứ!”

“Ừ. Cốc, cốc, cốc.”

Bà Lorraine nhìn lên giường. Bà thấy mấy bộ quần áo được bày ra, chuẩn bị vào vòng tuyển chọn: hai quần *jean*, ba áo thun và một áo len trắng.

“Con định đi đâu à?”

“Không đi đâu cả.”

“Con hẹn ai thế?”

“Con không.”

“Mặc áo trắng đi con, xinh đó.”

“Mẹ!”

Bà Lorraine thở dài, nhặt chiếc khăn ướt trên sàn rồi rời phòng.

Sarah đứng trước gương. Đầu óc cô nàng vẫn vương chàng trai nọ. Cô véo ngón mỡ quanh eo. Úi!

Tám rưỡi, tám rưỡi!

Không đời nào Sarah mặc cái áo trắng.

Victor Delamonte sợ hết thời gian.

Vợ chồng ông ra khỏi thang máy rồi vào căn hộ cao cấp nằm trên tầng cao nhất.

“Anh đưa áo khoác đây, em cất cho.” Bà Grace nói. Bà treo áo vào tủ.

Không gian tĩnh lặng. Ông Victor chống gậy chậm chậm đi dọc hành lang, ngang qua bức tranh sơn dầu khổ lớn của một danh họa người Pháp. Bụng ông nhói lên. Cần uống thuốc rồi. Ông bước vào thư phòng đầy ắp sách vở, bảng biểu, có kê cái bàn đồ sộ bằng gỗ gụ.

Lời của bác sĩ vang lên trong đầu ông: *Chúng tôi không thể làm gì hơn.* Thế nghĩa là sao? Ông còn sống được bao nhiêu tuần? Hay bao nhiêu tháng? Chẳng lẽ đây là dấu chấm hết cho cuộc đời ông ư? Không thể nào!

Ông nghe tiếng bước chân vợ đi lại trên sàn gạch. Ông nghe tiếng bà bấm điện thoại.

“Chị Ruth ơi, em đây.”

Ruth là chị gái của bà Grace. Bà nhỏ giọng:

“Vợ chồng em vừa đi khám về...”

Victor ngồi thẫn thờ trên ghế, đếm thử cuộc đời mỗi lúc một teo tóp của mình còn lại bao lâu. Ông thờ đôn dập, đút quăng, như thể có ai bóp nghẹt lồng ngực. Khuôn mặt ông rúm rỏ. Mắt ông rưng rưng.

Năm tháng trôi qua, những đứa trẻ sẽ lớn lên và bị cuốn vào con đường số phận đã định.

Ba đứa trẻ rượt đuổi nhau trên ngọn đồi ngày ấy – Dor, Nim và Alli – cũng thế.

Nim trưởng thành, cao lớn, sức dài vai rộng.

Cha anh làm thợ nề, và anh thường phụ ông bê gạch bùn. Nim khao khát trở nên mạnh mẽ hơn các cậu trai khác. Anh say sưa theo đuổi quyền lực.

Alli ngày càng xinh đẹp.

Mẹ nàng lúc nào cũng nhắc nhở con gái tết gọn mái tóc đen huyền và cụp mắt, kéo nhan sắc yêu kiều khơi dậy dục vọng đen tối của đám đàn ông. Dần dà, Alli rúc vào lớp vỏ nhún nhường, dè dặt.